

– Nem lesz az egy kicsit erős? – kérdezi.

– Dehogynem – mondja Alice kacsintva. – Erőset az erősnek.

Kivonulunk a teraszra, és Robbie lelkesen tömi magába a curryt. Eleinte érzek vele kapcsolatosan némi féltékenységet, sőt, enyhe bosszúságot is amiatt, hogy egyáltalán itt van, de annyira jó fej, úgy dicséri a currymet, és olyan mulatságos a szövege, hogy hamar megbékélek vele. Robbie húszéves, pincér egy belvárosi étteremben, és miközben nagyszerű paródiát rögtönöz a csodabogarakról, akiket kiszolgál, hangozan nevetek.

Amikor hűvösebbre fordul az idő, bemegyünk a nappaliba, és leülünk a padlóra. Alice-en lassan meglátszik a rengeteg magába döntött whisky. Kipirult az arca, és véreres a szeme. Érezhetően vontatottabb a beszéde, nagyon hangos, és állandóan félbeszakítja Robbie történeteit, azzal, hogy ezt ő jobban el tudja mondani. Robbie azonban nem sértődik meg, elnézően mosolyog, és hagyja beszélni.

Ez a srác szereti Alice-t, állapítom meg magamban. Az alapján, ahogy ránéz, vagy hogy azonnal ugrik egy telefonhívására szombat este. Teljesen odavan érte.

Alice föláll, és odamegy a polchoz, hogy megtekintse Vivien CD-gyűjteményét. Nagyokat nevet Vivien zenei ízlésén.

– Te jó ég! – szörnyülködik Alice. – El kellett volna hoznom az iPodomat. Ez itt csupa régi vacak a nyolcvanas évekből. – De végül is kiválaszt egy Prince-albumot, és fölteszi a CD-t a lemeztálcára.

– A mamám imádja ezt a számot – mondja. – Mindig táncol rá, amikor hallja. Látnod kellene őt táncolni, Katherine. Egyszerűen hihetetlen. Olyan, mint egy filmsztár. – Felhangoztatja a zenét, és érzékeny ringatni kezdi a csípőjét.

Alice lehunyt szemmel, mosolyogva táncol, én pedig eltű-

nődöm az érzelmei váratlan megnyilvánulásain. Azon, hogy most mekkora szeretettel és csodálattal beszél az anyjáról. Azelőtt, ha néhányszor megemlítette a szüleit, annak mindig elítélő, kritikus éle volt. Úgy éreztem, szinte gyűlöli őket.

Robbie-val csak ülünk, és nézzük. Jól csinálja, lazán, de érzékenyen táncol, Robbie meg csak bámulja, és mosolyog. Szemlátomást teljesen bele van zúgva, én meg arra gondolok, milyen jó lenne, ha engem is így szeretne valaki, hogy milyen izgalmas lenne, ha valaki tisztán romantikus alapon érdekelt lenne abban, hogy rám figyeljen. És először Rachel halála óta – és Will óta – veszem a bátorságot, és elképzelem, hogy egyszer majd én is találok magamnak egy olyan fiút, mint Robbie, egy olyan srácot, akit szerethetek. Valakit, aki gyönyörű, és kedves, és okos. Valakit, aki viszonszeret, nem törődve azzal, hogy ki vagyok és mit tettem.

Miután az első szám véget ér, egy gyorsabb ritmusú következik, Robbie pedig felugrik, a kezemért nyúl, és felállít engem is. Hármasban táncolunk, egymáshoz lazán, könnyedén kapcsolódva. Aztán fogy a távolság, a testünk érintkezik, a csípőnk meg a combunk puhán össze-összeütközik, a karunk is megtalálja, amire ráfonódhat. Robbie megöleli Alice-t, magához szorítja és megcsókolja. Nézem őket. Mindketten gyönyörűek, és tökéletesen összeillenek. Alice észreveszi, hogy figyelem, és Robbie fülébe súg valamit. Erre Robbie elengedi Alice-t, átkarol engem, szorosán magához húz, az arcomat a két kezébe fogja, lehajol hozzám, és szájon csókol. Teljesen ártatlan ez a csók, szinte testvéri, mégis nagyon izgató. Alice mosolyog, megbökdös, kuncog. Aztán hármasban összeölelkezünk, nagyot nevetünk, és én szinte önkívületben vagyok a boldogságtól. Érzem, hogy szeretnek. Érzem, hogy vonzó vagyok. Érzem, hogy fiatal vagyok.

És amikor megszólal a fejemben a kis hang, és figyelmeztet, hogy én nem érdemlem meg ezt a boldogságot, és én sem élvezhetem azt, amit Rachel nem élvezhet, akkor elhatározom, hogy nem hallgatok rá. Elhatározom, hogy legalább egyetlen éjszakára nem veszek tudomást arról a belső hangról, amely mindent helytelenít, amit én szeretnék. Ma éjszaka meg gondolatlan leszek és féktelen. Ma éjszaka Katie Boydell vagyok. Csak egyetlen éjszakára. Fiatal vagyok, boldog vagyok és zabolátlan. Katie vagyok. Erre az egy éjszakára menesztem Katherine-t, és Katie leszek. Önmagam.

Így aztán táncolunk, egyik lemezre a másik után, nevetgélünk, össze-összeölelkezünk, az arcunk fénylik a verejtéktől, s amikor megszomjazunk, kimegyünk a konyhába vizet inni. Aztán véget vetünk a táncnak, a heverőről leszedjük a párnákat, takarókat, fekhelyet rögtönzünk belőlük a földön, és leroskadunk. Aztán csak beszélgetünk, és van már hajnali három is, amikor kimerülten elalszunk. Mély és súlyos álom borul ránk, ahogy ott fekszünk izzadtan mind a hárman egy kupacban, végtagok összevisszaságában, arccal a földnek.

Amikor felébredek, látom, hogy Alice ott fekszik mellettem összekucorodva, s a kezét ökölbe szorítva az arca elé tartja. Úgy néz ki, mint egy verekedésre kész, alvó angyal, egy furcsán ártatlan külsejű bokszoló. Szaporán, aprókat lélegzik, s hallom a szuszogását, ahogy az orrán át behatol, majd kiáramlik a levegő. A szempillája remeg, és látom, ahogy a szemhéja alatt forog a szemgolyója. Álmodik.

Olyan óvatosan szabadítom ki magamat, ahogyan csak tudom. Még az előző napi ruhám van rajtam, szoknya meg póló. Bemegyek a fürdőszobába, levetkőzöm, és beállok a zuhany alá.

Csukva a szemem, éppen a sampont öblítem ki a hajamból, amikor meghallom Robbie hangját:

– Jó reggelt! – Összerezzenek és sikkantok egyet, s a keze-
met ösztönösen magam elé emelem.

Kinézek a függöny mögül.

– Bocsánat – mondja mosolyogva Robbie, ahogy ott áll a mosdónak támaszkodva. Törülközőt tekert a csípője köré, a melle meztelen, és attól eltekintve, hogy a szeme enyhén vére-
res, hihetetlenül jól néz ki.

– Beugorhatnék a zuhany alá? – kérdezi.

– Persze – bólintok, és eligazítom a függönyt. – Csak egy perc, és kész vagyok.

De Robbie elhúzza a függönyt, és belép a zuhanyzófülkébe.
– Ugyan – mondja –, menj egy kicsit odébb. Én egykettőre végzek, és már itt sem vagyok.

Nekilát, zavartalanul beszappanozza magát, a lábát, a péniszét, a hátsó felét, a hóna alját. S a meztelen jelenléte a közvetlen közelemben egyáltalán nem erotikus hatású, hanem baráti, testvéries, s ettől teljesen megnyugszom. Még a keresztbe rakott karomat is leeresztem.

Robbie leöblíti magát, aztán megkönnyebbülten felsóhajt.
– Ez jólesett.

Újra elmosolyodik, lehajol hozzám, egy futó csókot helyez el az arcomon, aztán kilép a zuhanyzóból. Nézem, ahogy a tenyerével lesöpri magáról a vizet, és úgy, nedvesen belelép a farmerjába, és kimegy a fürdőszobából.

Én is befejezem a zuhanyozást, felöltözöm, és kimegyek a konyhába.

Robbie közben elmosogatja az előző este ott felejtett edényeket, amit eredetileg Alice szeretett volna megcsinálni.

